

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΜΑΡΣΕ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ

Μόλις βρέθηκαν μόνοι στη βεράντα ή κυρία Ντεμπόρντ άφησε να ξεσπάσει ή θύελλα που τη συγκρατούσε τόσες ώρες μέσα της :

— Άχ, Άχιλλέε, Άχιλλέε ! φώναξε. Η κατάσταση αυτή δε μπορεί πιά να εξακολουθήσει. Δέν εκλείπει ακόμα χρόνος που παντρευθήκαμε, και όμως φαίνεται σά να με βαρέθηρες, σά να με ζητάς να βήεις καμμιά άλλη γυναίκα.

— Έγώ ;

— Ναι, ναι, έσύ. Έννοια σου και σε παρακολουθούσα προσεκτικά όλη τη βραδυά. Δέν έπαφες ούτε στιγμή να κάνης κόρτε μ' όλες τις γυναίκες που ήταν εκεί, ναι, με όλες, με την κυρία Μωτιβιέ όπως και με την κυρία Μπουαίαν, με την άνεψιά του είσαγγελέως όπως και με την εξαδέλφη του στρατηγού... Μου φαίνεται μάλιστα —μá δέν είμαι βεβαίá— πως έκανες και της δούλας τά γλúα μάτια...

— Βαλεντίνη !.

— Έλες τώρα : περιττό, και άνοφελές, να τ' άρνηθής. Είσαι τέρας !... Άχ ! γιατί να φανώ τόσο άβυσσάλη να πάρω άντρα ένα Δόν Ζουάν, έναν άνθρωπο που έχει βάρος στη συνείδησή του τόσες αυτοκτονίες γυναικών !...

Η κυρία Ντεμπόρντ ήτανε μία ώραία και λεπτοζοιωμένη γυναικούλα, με κατάξανθα, σά χρυσάφι, μαλλιά, με μάτια σκοτεινιασμένα άπ' την όμáλη κάποιας μυστηριώδους ήδυσπαιθείας. Η κινήσεις και ή χειρονομίες της είχανε κάτι τό θεατρού.

Ήτανε κόρη ενός άπ' τούς πλουσιότερους είσοδηματίες της περιφερείας. Και ή μεγάλη της προικία της έπερεπε να πάρη έναν άντρα του γούστου της. Πολλοί ύποψήφιοι γαμπροί παρουσιάστηκαν. Μά κείνη τους είχε άπορρούσει όλους γιατί κανείς, κατά την άντίληψή της, δέν πραγματοποιούσε τον ιδεώδη τύπο, όπως τόν είχε φαντασθεί αυτή.

Ήθελε να πάρη άντρα ώραίο, ψηλό, μ' έπιβλητικό παρουσιαστικό. Πρό πάντως ήθελε να πάρη έναν άντρα ικανό ν' άγάπησει με τρελλό και φλογερό πάθος. Έναν άντρα κατακτητή, που να είχε στό άνεργητικό του πολλές, πάρα πολλές κατακτήσεις—ένα Δόν Ζουάν, με δύο λόγια. Την έπιθυμία της αυτή την είχε εκδηλώσει και στον πατέρα της, που κουνούσε τό κεφάλι γιά να μη δυσωρεστήση την άγαπημένη του μοναχοκορη.

Μά τέτοιου είδους άντρας δε βρισκόταν ούτε γιά δείγμα στη μικρή και ήσυχή επαρχική πόλη τους. Και ή Βαλεντίνη άρχιζε να φοβάται σά σοβαρά μήπως θά ήταν άναγκασμένη να περιμένη πολλν καιρό γιά να εκπληρωθή τό ιδανικό της— όταν, ξαφνικά, φάνηκε στον τόπο τους ό Άχιλλέως Ντεμπόρντ.

Ήταν άπλώς γραμματέας ενός συμβολαιογράφου που μέλις τότε είχε εγκατασταθεί σε κείνη την επαρχία, άγνωστος σ' όλους, χωρίς περιουσία, χωρίς γωομιές.

Μά και τί όμορφος άντρας που ήτανε ! Είχε κορμιαστικά ταυρομάχου. Ήταν κορμού σχετικώς άναστήματος, μά εύστομος και με δεμένο κορμί. Μάτια κατάμαυρα, πρόσωπο γεχωμπαρενίο και στό βάθος των γλυκών ματιών του έλαμπε μία φλόγα, που θά μπορούσε ν' ανάψη φωτιά στις καρδιές όλων των Ίσπανιδών !

Άπ' την πρώτη στιγμή που τόν άντίκρισε ή Βαλεντίνη, έννοιωσε στην ψυχή της κάποια σύγχύηση γι' αυτόν. Μά ή σύγχύηση της ήπληξε μεγαλύτερη όταν έμαθε από τις φλυαρίες των φίλων της — που δέν είχαν τότε και άλλο θέμα συζητήσεως — την προσηγομένη ζωή του νέου.

Θέ μου ! τί περιπετειώδης ζωή, τί τρικυμισμένη ύπαρξη ήταν ή δική του !...

Στό Παρίσι, όταν σπούδαζε νομικά, είχε περάσει ζωή όλο έξωρα και γλέντια. Ήταν άμέτριτες ή κατακτήσεις του. Καμμιά γυναίκα δέν πρόφρασε να τού άντισταθή. Έλεγαν μάλιστα πως κάποια περιφέρη ιταλίδα ήθοποιός, ή Άδελίνα Πετρόκι, σκοτώθηκε από άγάπη γι' αυτόν.

Η Βαλεντίνη δέν έδίστασε περισσότερο. Έκανε τ' άδύνατα δυνατά να τόν πάρη άντρα της. Και τόν πήρε.

Ένα χρόνο είχαν περάσει μαζί. Η κυρία Ντεμπόρντ, ίκανοποιημένη πιά, θεωρούσε τόν έαυτό της ως την πιο εύτυχιωμένη γυναίκα του κόσμου.

Αισθανόταν άπειρη ήδονή όταν συλλογιζόταν πως είχε ένα σύζυγο τέτοιον όπως

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : Το διήγημα αυτό θυμίζει τόν «Άγνο Γλεντζέ» που παίχτηκε στό Κωτοπόλειο. Είχε μόνον διαφρετικό τέλος...

τόν είχε όνειρευθεί—ένα σύζυγο που τόν απέσπασε άπ' την άγκαλιά τόσον άλλων γυναικών.

Όστόσο ό Άχιλλέως δέν ήταν εύτυχιωμένος όσο ή γυναίκα του. Άπό τόν πρώτο κιάλας μήνα του γάμου τους, ή Βαλεντίνη του έκανε τρομερές σζηές ζηλοτυπίας. Και τις στιγμές ακόμα που βρισκότανε στις τρυφερότερες συζυγικές διαχύσεις, τού έλεγε ξαφνικά :

— Όρχίμου με πως ξέχασες τά περασμένα, τις παλιές σου έρωτικές περιπέτειες !

Η :

— Δολοφόνη ! Πήρες στό λαϊμό σου εκείνη τη δυστυχιωμένη την Πετρόκι !... όρχίμου με πως μ' άγαπάς περισσότερο από τη μακαρίτισσα !...

Οί σζηές αυτές έπαναλαμβάνοντο, τακτικώτατα, στερεότυπες. Και σήμερα ακόμα, μόλις γύρισαν από μία οικογενειακή έσπερίδα, όπου πέρασαν τη βραδυά τους, ή Βαλεντίνη άρχισε πάλι να τού κάνει την ίδια σζηή.

Και δέν έπαυε να λέει :

— Δέ μ' άγαπάς πιά ! Ποτέ σου δε μ' άγάπησες με την καρδιά σου ! Ά !... αυτή ή κατάσταση δε μπορεί να εξακολουθήσει !...

Βρισκότουσαν μόνοι στη σιωπηλή βεράντα. Τό γλυκό φως της λάμπας άπλωνε ένα χρυσό ανάλαμπο θάμπος γύρω τους.

Άξαφνα ό Άχιλλέως έκανε ένα άποφασιστικό κίνημα και της έλεπε :

— Ναι, έχεις δίκιο : ή κατάσταση αυτή δε μπορεί να εξακολουθήσει άλλο. Έλα, κάθισε κοντά μου να σου πώ κάτι...

Έβαλε τη γυναίκα του να κάτσει δίπλα του, σ' ένα φάτινο καναπέδακι και της έπιασε τά χέρια :

— Η ζήλεια σου μου καταστρέφει την εύτυχία μου. Πρέπει να πάψεις να με ζηλεύης— έχω να σου εξομολογηθώ κάτι. Άκουσέ με καλά, και σου ύπόσχομαι πως αυτό που θά σου πώ θά σου προξενήσει μεγάλη χαρά... Ός τώρα σου έλεγα ψέματα... Ποτε μου δέν πέρασα στό Παρίσι περιπετειώδη ζωή. Άπεναντίας, πέρασα μία ζωή πολύ περιορισμένη, άφιρρωμένη στη μελέτη. Κι' αν έδω ύποκρινόμενον τό μεγάλο γλεντζέ και τόν κατακτητή γυναικών, αυτό τόκανα έπειδή είχα τό λόγο μου.

Η κυρία Ντεμπόρντ, τόν κοίταξε στριφογυρίζοντας νευρικό τό μανδουλάκι της στό δάχτυλό της. Τέλος τόν ρώτησε, με σβυσμένη φωνή.

— Και πρós τί όλη αυτή ή κομωδία ;

— Γιά να σ' άρέσω. Μου είπανε πόσο ήθελες να πάρεις έναν άνδρα Δόν Ζουάν, πόσο ρωμαντική είσαι. Δοκίμασα λοιπόν και γιά να τό διαδώσω με τρόπο πως ύπηρεξα πράγματι Δόν Ζουάν γιά να τραβήξω την προσοχή σου...

— Και ή Άδελίνα !...

— Δέ σκοτώθηκε γιό μένα, σου τό όρκίζομαι !

— Πώς μπορεί να μού τό άποδείξεις ;

— Μά ή Άδελίνα Πετρόκι δέν ύπηρεξε ποτέ ! Ένα φανταστικό πρόσωπο ! Μπορείς να ζητήσεις άπ' τό Παρίσι να λάβει πληροφορίες.

Η κυρία Ντεμπόρντ σηκώθηκε τότε άπότομα άπ' τόν καναπέ ! Κάποια φλόγα θυμού και άηδίας έλαμπε στό μάτια της. Ό Άχιλλέως έκανε να την άγκαλιάσει, μά κείνη τόν έσπρωξε πέρα περιφρονητικά.

— Βλάκα !...

Έκεινος τότε κατάλαβε — κ' έσκυψε τό κεφάλι. Μόνος του είχε καταστρέψει όλο τό γόητρο τό όποιο έξασκοίσε στη γυναίκα του.

Τή στιγμή άκριβώς που νόμιζε ότι ή Βαλεντίνη θά τόν αγαπούσε άκόμη περισσότερο, εκείνη τόν είχε συχαθή σάν τό χειρότερο έχθρό της, έπειδή δέν ήταν πράγματι ό Δόν Ζουάν, που είχε όνειρευθεί, έπειδή είχε έξοπιαήσει τά ιερώτερα όνειρα της νεότητός της.

Έβαλε τη γυναίκα του να κάτσει δίπλα του.

